

Joe Popov

Aventurile lui Păienjenel

Cu ilustrații de Raluca Ilie

CORINT JUNIOR

Cele 7 zile ale creației

plictisitoare a Monstrului Plictiseală

Pe planeta lui îndepărtată cu vedere premium către Pământ, Monstrul Plictiseală se plictisea îngrozitor.

În prima zi, a pus marea plictiseală care l-a cuprins pe seama faptului că planeta lui era gri, prăfoasă, cu un aer uscat și sulfuros. A transformat-o într-o planetă roz, prăfoasă și cu aer uscat și sulfuros. În a doua zi, i-a trecut prin cap că se plictisește pentru că era singur.

Și-a construit din resturi doi servitori și și-a dat seama că, dacă până atunci se plictisea el singur, acum îl mai plictisesc și cei doi. S-a dus la culcare cu gânduri rele și negre.

În a treia zi, și-a propus să-i elimine. În ciuda energiei cheltuite pentru asta, cei doi au refuzat să dispară. Monstrul Plictiseală a încercat să se distreze punându-i un ochi în păr unuia dintre ei și un broccoli în nas celui de-al doilea.

În a patra zi, Monstrul Plictiseală a prins din zbor o foaie dintr-o revistă motivațională adusă de un uragan de pe Pământ. (Erau din ce în ce mai dese uraganele pe Pământ, oamenii ăia chiar nu se plictiseau deloc). Așa a aflat că toate soluțiile la probleme sunt deja în interiorul lui. S-a retras în sine, într-o stare de meditație profundă.

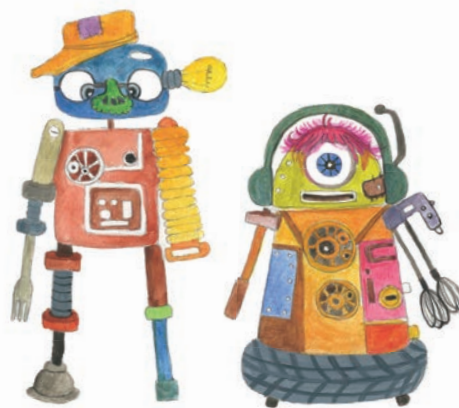
În a cincea zi – zi de transă.

În a șasea zi – idem ziua cinci.

În a șaptea zi, a ieșit din starea de meditație mai plictisit decât intrase. Soluțiile or fi fost în interior, dar nu în interiorul lui. Și atunci i-a venit IDEEA. Ce-ar fi să caute în interiorul altora? Să scoțoească adânc, să-i gâdile, să-i locuiască, să-i transforme în marionetele lui personale.

Planul era măreț și tocmai din acest motiv avea nevoie de cineva mic pentru a începe marea schimbare. Scria tot acolo, pe foaia din revistă, negru pe alb, că marile schimbări încep cu pași mici....

Deci, cine avea cel mai mic pas de pe Pământ?

Insula păianjenilor

Înainte să se apuce din nou de împletit, mama lui Păienjenel mai aruncă o ultimă privire copiilor ei, care se jucau de-a hoții și vardiștii pe pânza-casă.

Păienjenel citea într-un colț.

— Tu de ce nu te joci cu frații tăi?

— Nu vreau, răspunse Păienjenel, când joc eu, mă leagă fedeleș numai pe mine.

Mama ridică din umeri și se apucă de lucru, lăsându-l pe Păienjenel cufundat în cartea lui de aventuri. Păienjenel avea cea mai ocupată mamă de pe insulă. O vedea cum trudea de dimineață până seara, țesând și împletind pânze trainice, cu care prindea insecte pentru el și frații lui. Era o păienjeniță harnică, avea șolduri late și părul prins în coc și, de fiecare dată când se uita la Păienjenel, se întreba cum de a făcut un copil atât de firav și cu ochi atât de strălucitori. „Seamănă cu ta-su, probabil, sau cu vreo rudă mai îndepărtată de-ale lui”, a zis ea și l-a mâncat pe loc pe tatăl păianjen. L-ar fi mâncat și fără motiv, căci așa merg lucrurile în lumea păianjenilor și niciunul dintre miile care locuiau pe insulă nu și-ar fi imaginat vreodată că ar putea fi altfel.

Insula lor era un loc minunat și îndepărtat. Soarele o scâldea în lumina roșiatică la apus, briza îi răcorea și îi legăna într-un dulce somn în fiecare seară. De hrană nu se plângeau, cum ar fi putut?

Vecinătatea apei le umplea pânzele cu țăntări grași și gustoși. În plus, pe insulă locuiau multe alte găște: fluturi multicolori, greieri cântăreți, muște verzui și guralive, cărăbuși curajoși, cosași isterici, furnici și chiar amuzantele izopode de pădure, viermișorii sensibili pe care, dacă-i atingi cu un băț, se strâng ca niște covrigi calzi cu foarte mult mac. Pentru că nu erau nevoiți să alerge după mâncare, păianjenii aveau timp să se ocupe de alte lucruri. Și cel mai mult lucrau la pânzele lor. Împleteau, modelau, cucureau noi teritorii. Era mare întrecere, deși niciunul n-ar fi recunoscut: cine are cea mai frumoasă, mai groasă și mai mare pânză de pe insulă? Trăgeau cu ochiul unul la celălalt și, cum vedeau că vecinul a mai făcut ceva, își puneau toată forța și îndemânarea la bătaie pentru a face o pânză și mai și. Așa ajunseseră să pună stăpânire pe toată insula, să unească vârfuri de copaci cu fire strălucitoare și puternice în niște pânze care semănau cu niște hamace. Cea mai pricepută dintre toți era mama lui Păienjenel, iar el o iubea tare mult. Se străduia să fie cât mai cuminte și să o lase să muncească, pentru că într-o zi, gândea el, o să termine toată treaba și o să stea numai cu el.

Dar mamei lui îi plăcea să împletească pânze, în primul rând pentru că nu avea încotro și în al doilea rând pentru că erau singurele ei clipe de răgaz, când

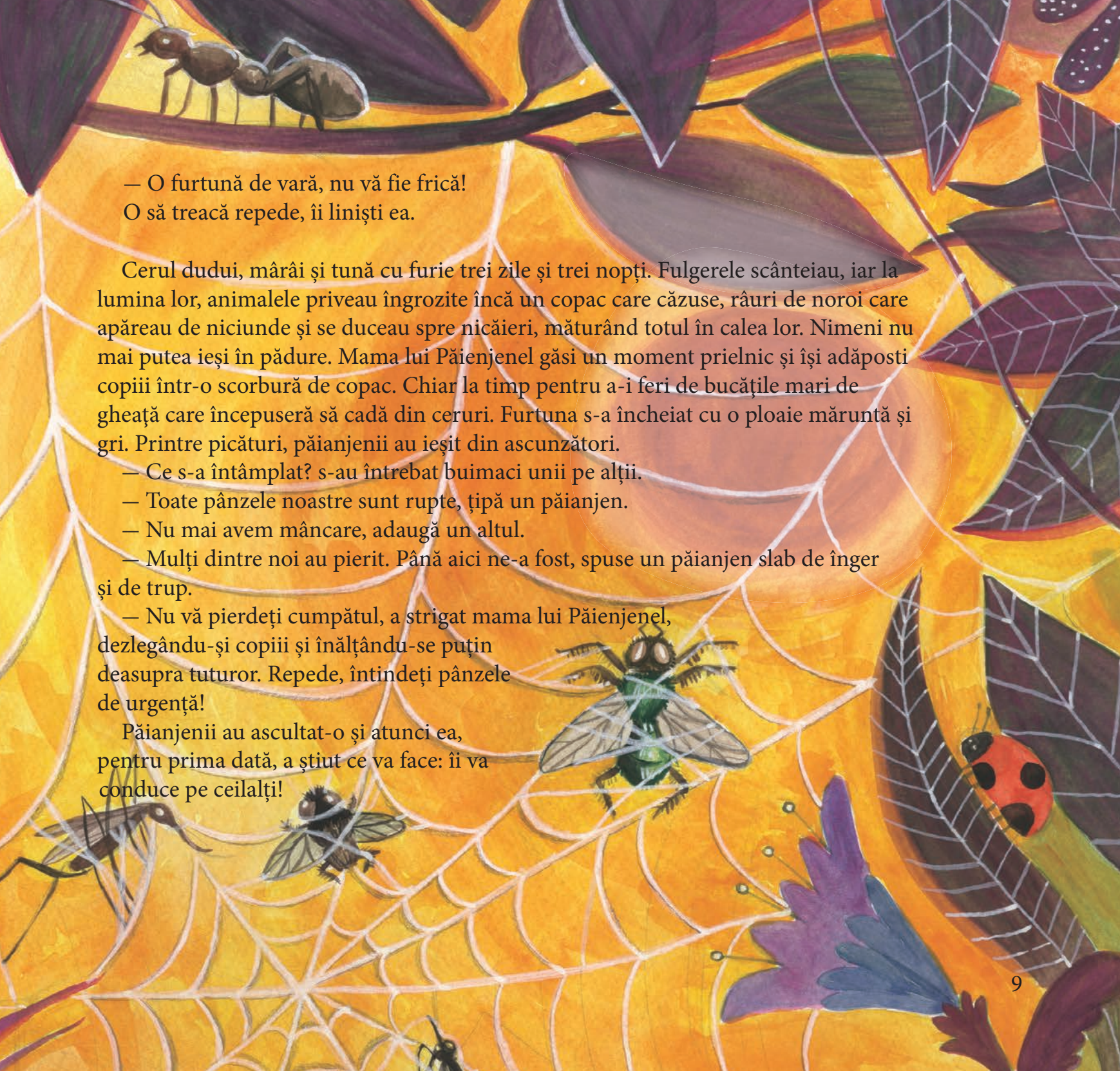

putea să viseze în voie. Își imagina, de exemplu, cum ar arăta un păianjen chipeș și romantic care să-i rămână alături toată viața. Cum visul ăsta se termina prea repede și niciodată prea bine pentru el, trecea repede la altul. Împletea, împletea și visa că, într-o zi, droaia de păianjeni-copii vor pleca de acasă, iar ea va avea timp să facă și altceva decât să se ocupe de ei. Nu știa prea bine ce avea să facă, dar știa că va fi ceva cu adevărat important, așa, ca o faptă dintr-o carte de istorie.

Deodată, un vânt puternic îi smulse lucrul din mâini, trezind-o din visare.

— Copii, repede, veniți aici!

Micuții alergară spre ea, iar ea îi prinse repede cu o pânză de propriul corp.

The background of the page is a vibrant illustration. It features a large, intricate spider web in shades of yellow and orange, set against a dark purple background. Several insects are depicted: a large brown ant at the top left, a green fly in the center, a red ladybug on the right, and a small black fly at the bottom. There are also stylized leaves in various colors like purple, green, and yellow.

— O furtună de vară, nu vă fie frică!
O să treacă repede, îi liniști ea.

Cerul dudu, mârâi și tună cu furie trei zile și trei nopți. Fulgerele scânteiau, iar la lumina lor, animalele priveau îngrozite încă un copac care căzuse, râuri de noroi care apăreau de niciunde și se duceau spre nicăieri, măturând totul în calea lor. Nimeni nu mai putea ieși în pădure. Mama lui Păienjenel găsi un moment prielnic și își adăposti copiii într-o scorbură de copac. Chiar la timp pentru a-i feri de bucățile mari de gheață care începuseră să cadă din ceruri. Furtuna s-a încheiat cu o ploaie mărunță și gri. Printre picături, păianjenii au ieșit din ascunzători.

— Ce s-a întâmplat? s-au întrebat buimaci unii pe alții.

— Toate pânzele noastre sunt rupte, țipă un păianjen.

— Nu mai avem mâncare, adaugă un altul.

— Mulți dintre noi au pierit. Până aici ne-a fost, spuse un păianjen slab de înger și de trup.

— Nu vă pierdeți cumpătul, a strigat mama lui Păienjenel, dezlegându-și copiii și înălțându-se puțin deasupra tuturor. Repede, întindeți pânzele de urgență!

Păianjenii au ascultat-o și atunci ea, pentru prima dată, a știut ce va face: îi va conduce pe ceilalți!